

Prologas

SAKRAMENTAS, KALIFORNIJA
ŠEŠTADIENIS, GRUODŽIO 10, 23.15

Gerai. Ji budo. Užtruko gana ilgai.

Jis užsitraukė cigaretės dūmų ir išpūtė jai į veidą. Ištiko kosulio priepuolis, o kai nurimo, jos plačiai atmerktos tamsios akys žvelgė tiesiai į jį.

Ji atrodė išsigandusi ir jam tai patiko. Jis jai nusišypsojo. Jos visada atrodydavo išsigandusios ir jam visada tai patikdavo.

Jis atsilošė kėdėje ir stebėjo, kaip ji bando išsilaisvinti iš virvių. Jos visada taip daro, bet niekada neišsilaisvina. Jis surišo labai tvirtą mazgą. Tai buvo vienas didžiausių jo talentų.

Jis palaukė, kol ji pasidavė, ir žvilgsnis, įsmeigtas tiesiai į jį, išdavė, kad ji atpažino.

— Tu, — sušnabždėjo ji. — Iš užkandinės.

— Aš, — sutiko jis.

Iš senos nušiurusios užkandinės Portlando pakraštyje. Teko gero kai paplušėti, kol atsigabeno ją į namus. Ji užėmė kur kas daugiau vietos, negu jis tikėjosi, ir buvo putlesnių kūno linijų už daugumą viešnių, kurias jam teko vežtis namo. Tai bus maloni permaina.

Ji vėl truktelėjo virves, bet be didelio entuziazmo. Jos lūpos virpėjo.

— Kur mano drabužiai?

— Sudeginau.

— Kodėl?

Nė neabejodamas, kad ji įdėmiai seka kiekvieną judesį, jis atsistojo ir tingiai pasitaisė kaklaraištį.

— Nes tau jų daugiau nebeprireiks.

Susijaudinusi taip stipriai, kaip jam ir norėjosi, ji papurtė galvą.

— Kodėl tu tai darai?

Kol jis sagstėsi marškinių sagas, jos žvilgsnis klaidžiojo po kambarį ieškodamas pagalbos. Mėgino rasti būdą pabėgti. Tačiau tai buvo neįmanoma. Jis sugriebė jos kairę ranką, pririštą prie lovūgalio, ir nykščiu perbraukė bevardį pirštą toje vietoje, kur nuo vestuvinio žiedo buvo įsispaudęs griovelis, — viskas, kas liko iš santuokos priesaikos.

— Ar jis žino, kad tu išėjai? — švelniai paklausė jis.

Jos žvilgsnis įsmigo į bevardį pirštą. Ji pamėgino atitraukti ranką, tačiau, suprantama, to padaryti nepavyko. Tada lėtai linktelėjo galva.

— Ar jis leido tau išeiti?

Dar vienas linktelėjimas, bet dabar jos žvilgsnis nukrypo į šalį. Jis taip stipriai suspaudė plaštaką, kad privertė aiktelėti.

— *Nemeluok* man, Mirjama.

Jis nustebo pamatęs jos akyse staiga išsižiebusias įniršio kibirkštėles.

— Tai — ne mano vardas, — pareiškė ji. — Aš Eilina.

— Ant medaliono parašyta „Mirjama“.

Jis iškėlė širdelės formos sidabrinį papuošalą, kuris dabar kada-rojo tarp jų, ir stebėjo, kaip šis žvilga blausiuose šalia lovos degančios lempos spinduliuose. Tada sujudino ranką, kad medalionas siūbuotų kaip hipnotizuotojo laikrodis.

— Tu jį pavogei?

Kelias akimirkas užkerėta besisūpuojančio pakabučio, ji sunkiai nurijo seiles. Tada sukando dantis.

— Ne.

— Jeigu jis yra tavo, tada tu esi Mirjama.

Ji užsimerkė.

— Ne, nesu.

Šiuo metu tai buvo visiškai nesvarbu, tačiau ji suntrigavo jos gebėjimas parodyti charakterį.

— Tada kas yra Mirjama?

Jos skruostu nusirito ašara.

— Aš praeityje.

— Štai kaip. Vadinasi, tavo vyras ieško Mirjamos. Ne Eilinos.

Ji stipriai suspaudė lūpas ir tai buvo atsakymas.

Gerai. Jam nelabai rūpėjo, kad kas nors galėjo ją sekti. Moteris atrodė vieniša ir persekiojama, tarsi būtų įpratusi nuolat žvilgčioti per petį. Tarsi slapstytus. Tai jam padarė išpūdį.

Jis nykščiu perbraukė medalioną. Pajuto užpakalinėje pusėje išgraviruoto „Mirjama“ vardo linijas, tada užčiuopė priekinėje dalyje išraižytą simbolį.

— Alyvmedis ir du klūpantys vaikai, o juos saugo gražūs išskleisti angelo sparnai. — Jam tariant žodį „saugo“ moteris krūptelėjo. Jeigu tai buvo talismanas, tai tikrai niekam tikęs. Jos neapsaugojo. — Ką tai reiškia?

Ji vėl kietai sukando dantis ir nusuko veidą. Jis sugriebė jai už smakro ir grubiai atgręžė atgal.

— Neignoruoک manęs! — perspėjo.

Moteris užmerkė akis, todėl jis uždengė jai burną ir užspaudė nosį.

— Žiūrėk į mane! — suriaumojo.

Visas susižavėjimas ja pradingo. Jį vėl apėmė pyktis — viskas buvo taip, kaip ir turėjo būti. Moters akys plačiai atsimerkė ir žvelgė su siaubu. Ji suspurdėjo bandydama išsilaisvinti.

Jis patraukė ranką ir leido jai kvėpuoti. Šypsodamasis stebėjo, kaip įnirtingai gauda orą.

Vėl suėmė už smakro. Šį kartą daug stipriau.

— Atsiprašyk, Mirjama. — Jis stipriai ją papurtė. — *Sakyk „atsiprašau“.*

Ji užsispyrusiai suspaudė lūpas.

Jis išsišiepė. Nuostabu. Privers ją tai padaryti anksčiau, negu viską užbaigs, ir mėgausis kiekviena pastangų akimirka. Nes jos visada tai pasako — anksčiau ar vėliau.

Dažniausiai maldaudamos, kad leistų joms numirti.

1

SAKRAMENTAS, KALIFORNIJA,
KETVIRTADIENIS, VASARIO 16, 20.15

— Deize?

Deizė Doson krūptelėjo, kai Triša pirštu bakstelėjo jai į dilbį.

— Ką? — paklausė ji suprasdama, kad mintimis buvo nuklydusi visai kitur. Tada vėl sutelkė dėmesį į draugę, kuri, nutaisiusi susirūpinusią veido išraišką, sustojo vidury šaligatvio.

— Atsiprašau. Ką sakei?

Triša nepatenkinta susiraukė.

— Kas tau šįvakar? Tu tokia nervinga. Ar tai dėl Gaso? Gal man paskambinti Rozmari?

Kad sumažintų raumenų įtampą, Deizė pasukiojo pečius. Nors atsipalaiduoti tai nepadėjo, tačiau pavyko atsikratyti įtampos sprando srityje. Mat ją kažkas stebėjo. Sekė iš paskos.

Ir vėl. *Ačiū, tėti, kad laikaisi duoto žodžio*, — su kartėliu pagalvojo ji. Deizė manė, kad jiems pavyko susitarti. Manė, kad jis ja pasitiki. Ir suklydo. *Vėl*. Norėjo rėkti ir draskytis iš įtūžio. Tučtuojau paskambinti jam ir pasakyti, kad dingtų velniop iš jos gyvenimo.

Šiurkštus drėgnas liežuvis, laižantis pirštus, sutramdė Deizės įniršį. Ji išsiblaškiusi kyštelėjo ranką į gyvūno krepšį, kurį nešėsi persimetusi per petį, ir pakasė Brutei už didžiulių tarsi sparnai ausų.

— Ramiai, mergyte, — sumurmėjo ji, ir šuo iškart nusiramino. — Viskas gerai.

Man viskas gerai. Tai nevisiškai tiesa — ne tiek, kad Brutė ja patikėtų. Mažoji kalytė suprasdavo, kada Deizė jausdavo nerimą, kada atsidurdavo ties riba, ir darė tai, ko buvo išmokyta — atitraukdavo šeiminkės dėmesį, kol nerimas nevirto katastrofa. Deizė atsiduso ir nusišypsavo Trišai, tačiau jos šypsena įtampos nepaslėpė.

— Ne. Tegu Rozmari važiuoja namo pas šeimą. Ji to nusipelnė.

Šis vakaras buvo sunkus joms visoms, o ypač Rozmari.

Trišai iš akių vėl plūstelėjo ašaros, kurių ji net nemėgino slėpti. Jos buvo tik dviese, ir Triša žinojo, kad Deizės akivaizdoje nereikia apsimetinėti.

— Vargšas Gasas.

— Taip. — Viena ranka tebekasydama Brutę, kitą Deizė pakėlė prie Trišos veido ir ėmė šluostyti ašaras. — Manau, jis tiesiog neištvėrė sielvarto netekęs žmonos.

— Galbūt jis ir nenorėjo ištvėrti, — sušnabždėjo Triša.

— Nežinau. Galbūt tu teisi.

Deizė žinojo tik tiek, kad to vyro mirtis apsinuodijus alkoholiu buvo didžiulis smūgis Rozmari. Matydama savo globėją šitaip raudančią, kai joms pranešė apie Gaso mirtį, Deizė buvo giliai sukręsta ir jau-tėsi bejėgė. Ji negalėjo pakęsti bejėgiškumo jausmo.

Triša prikando lūpą.

— Jis nevartojo alkoholio penkiolika metų, Didi. Penkiolika metų. Gasas netgi pats buvo globėjas ir rūpinosi Rozmari. Kaip galime mes tikėtis...

Deizė nutildė Trišą, prispausdama pirštą jai prie lūpų.

— Liaukis. Tu negali lyginti savęs nei su Gasu, nei su kuo nors kitu. Jis gedėjo. Jo žmona mirė. Jie buvo vedę penkiasdešimt metų. Juk pati sakei — galbūt jis pats norėjo mirti. Gal pasirinko tokį būdą.

Triša linktelėjo, nors ir abejojo draugės žodžiais.

— Žinau. — Ji atsitiesė ir rankove vieną po kitos nusišluostė akis. — Tu teisi.

Deizė apglėbė ją viena ranka.

— Aš beveik visada teisi.

Triša prunkštelėjo.

— Norėtum.

Deizė nusijuokė.

— O jeigu pasakyčiau, kad mums reikia suvalgyti po porciją karštos karamelės su ledais, dar pagardintos riešutais?

— Taip, tačiau tai — savaime suprantamas dalykas. Po susitikimų mes visada valgome ledus.

Deizė paėmė Trišą už parankės ir abi patraukė į užkandinę, kur jų laukė desertai.

— O ką tu sakei anksčiau?

— Norėjau sužinoti, ar ši savaitgalį savanoriausi gyvūnėlių parduotuvėje.

— Taip. — Deizė nusišypsojo Trišai. Draugė buvo mažiausiai trylika centimetrų aukštesnė už ją. — O tu nori savanoriauti ar priglausti gyvūną?

— Priglausti? — iš Trišos lūpų tai nuskambėjo kaip klausimas. — Galvojau apie katiną. Noriu, kad namuose manęs lauktų koks nors gyvūnas, bet jo nereikėtų vedžioti į lauką. Tai neįmanoma gyvenant pagal mano beprotišką grafiką.

— Manau, puiki mintis. Ir Brutė man pritaria. Tiesa, mažyle? — Brutė iškišo galvytę iš krepšio, kurį Deizė nešėsi persimetusi per petį kaip rankinę, ir neapsakomai mielai parodė liežuvį. — Matai? Ji sako „taip“.

Triša nusijuokė.

— Žinoma, ji pritaria. Tačiau ji yra šališka, nes pati atkeliavo iš prieglaudodos. Tau nepaprastai pasisekė, kad prieglaudoje radai čiono šuniuką. Juk ji — čionas, tiesa? Aš skaičiau apie čihuahua ir papildono mišrūnus. Straipsnyje jie buvo pavadinti būtent taip.

— Kai kurie žmonės juos vadina papihuahua, — atsakė Deizė. Nesvarbu, kaip vadinama veislė, Brutė buvo tobula ir labai reikalinga. — Iš tiesų ją rado mano tėtis, kai buvau reabilitacijoje. Vienas iš psichoterapeutų turėjo tarnybinį šunį, padedantį jam kontroliuoti nerimą ir išlikti blaiviam. Tėtis pradėjo ieškoti šuns, kurį būtų galima išmokyti to paties ir kuris man padėtų išėjus iš klinikos. Kalytė buvo pati smulkiausia bei silpniausia iš vados, todėl pavadinau ją Brute. Ji buvo tokia mažytė. Supratau, kad jai reikia padėti visaip kaip tik įmanoma.

— O aš spėlioju, kodėl jos toks vardas. Vis dėlto man ji atrodo panaši į Gizmą.

Deizė nusijuokė. Didelėmis tarsi šikšnosparnio ausimis kalytė tikrai atrodė tarsi mažas padarėlis iš „Gremlinų“ filmo.

— Tai tiesa. Iki tol, kol gremlinai pasikeitė ir tapo blogi. Kai tėtis mažylę atnešė į namus, mano sesuo Džiulė siūlė ją pavadinti Gizma.

— Jeigu rasčiau tokį pat mažą ir mielą šuniuką, tikriausiai atsiskyčiau minties priglausti katę, tačiau aš negalėčiau neštis šuns į darbą.

— Na, negalėtum neštis į tą, kuriame dabar dirbi. Tačiau tai įmanoma pakeisti, — užtikrintai pareiškė Deizė. — Aš negalėjau dirbti bare. Tu, Triša, nesąžiningai elgiesi su savimi.

— Žinau. Aš ieškau. Daug kur išsiunčiau prašymus. Problema ne tik tai, kad aplink pilna alkoholinių gėrimų. Dar blogiau — girti gašlūs subingalviai, nesuprantantys žodžio „ne“. Aš iš visos širdies jų nekenčiu.

Po šių draugės žodžių Deizė susiraukė.

— kažkas prie tavęs priekabiauja?

— Negalėčiau tvirtinti, kad priekabiauja. Tiesiog šiandien atėjo vienas vyrukas, jis buvo... karingas. Nenorėjo suprasti neigiamo atsakymo. Aš nustojau šypsotis, kai jis „netyčia“ perbraukė delnu man per užpakalį. Perspėjau, kad paprašysiu išmesti jį lauk. Tada ėmė elgtis grubiai, pradėjo mane įžeidinėti. Tikras menkysta, supranti?

Deizė reikšmingai pavartė akis.

— O taip, suprantu.

Kolega, kartu su ja vedantis radijo laidas, buvo toks pats.

Trišos akyse sužibo pykčio kibirkštelės.

— Tedas vėl prie tavęs kabinėjasi?

Deizė gūžtelėjo pečiais. Triša buvo vienintelis žmogus, kuriam ji papasakojo apie paniurėlį Tedą.

— Tos pačios senos problemos. Visokie užgauliojimai, kuriais siekia išmušti mane iš vėžių. Su Tedu pajėgiu susitvarkyti, bent jau kol kas. Jeigu ateis toks metas, kai nebepajėgsiu, pranešiu apie jį. O tu ar pranešei apie vyruką, kuris priekabiavo prie tavęs?

— Taip. Turėjau tai padaryti. Galiausiai mūsų vadybininkas išmetė jį lauk. Vyrukas nuolat prie manęs kibo — tarsi siekė, kad sureagučiau. Paprastai aš į tokius numoju ranka, bet šį kartą jaučiausi atsidūrusi ant ribos ir bijojau pratrūkti. Šįryt man buvo rimtas testas ir dar nežinau, kaip pasisekė.

— Šeštadienį, kai tik baigsi darbą gyvūnų parduotuvės beglobių gydykloje, kartu peržiūrėsime darbo skelbimus.

Naujasis Trišos darbas nebūtinai turėjo būti nuolatinis — svarbiausia, kad draugei nebereikėtų dirbti bare. Baigusi odontologo padėjėjų mokymus, ji galės susirasti gerą darbą.

— Aš dar kartą patikrinau, kokia situacija radijo stotyje, tačiau šiuo metu naujų darbuotojų jiems nereikia.

Ištarusi šiuos žodžius Deizė susigūžė. Ji puikiai žinojo šį darbą gavusi tik dėl to, kad tėtis su jos viršininku buvo geri draugai. Šio fakto Tedas niekada neleistų pamiršti. Būtent dėl to Deizė iki šiol nepranešė apie jo elgesį. Nenorėjo suteikti daugiau ginklų, kuriuos jis galėtų panaudoti prieš ją.

— Vis tiek esu dėkinga, kad pasiteiravai, — pasakė Triša. — Aš...

Garsas joms už nugarų vėl privertė Deizę staiga sustoti. Tai buvo ant betono paslydusio bato čiūžtelėjimas. Greitai pažvelgusi per petį ji pamatė pažįstamą vyriškį su beisbolo kepuraitė. Vyras paskubomis nėrė į skersgatvį. *Tėtis pernelyg atsipalaidavo*. Seniau jam pavykdavo pasamdyti žmonių, kurių Deizė nematydavo ir negirdėdavo.

Triša vėl susiraukė.

— Kas yra?

Deizė labai tyliai, kone pašnabždomis paaiškino:

— Tėtis vėl paprašė mane sekti. Girdžiu iš paskos einantį vyruką.

Triša dar labiau susiraukė.

— Ir vėl?

— Taip, — paniurusi atsakė Deizė. — Jis pasamdė žmogų mane sekti, kai praeitą vasarą keliavau po Europą. Aš taip supykau, kad grįžau anksčiau, negu buvau suplanavusi, ir mudu su tėčiu rimtai susikivirčijome. Jis pažadėjo daugiau niekada šitaip nesielgti, bet manau, kad vis tiek manimi nepasitiki.

— Jis tave sekė? — apstulbusi paklausė Triša. — Kodėl?

— Jis baiminosi, kad vėl pradėsiu gerti. Bent jau pats taip paaiškino.

Deizė vis dar tuo abejojo. Ji galvojo, kad visa tai lengviau paaiškinti tėčio nesugebėjimu išsivaduoti iš visą gyvenimą kankinančios paranojos. Sutrikimo, kuris pražudė jos seserį. *Ir vos nepražudė jos pačios*. Tėčio paranoja atėmė viską, kas buvo likę iš vaikystės, ir Deizė neleis, jog tai sugriautų jos gyvenimą, — nesvarbu, kad ir kokiais gerais ketinimais buvo grįstas toks tėčio elgesys.

Triša nutaisė nepatenkintą veido išraišką.

— Gana ironiška, kad tas vyrukas seka tave einančią iš anonimi-
nių alkoholikų susitikimo. Ar žinai, kas jis?

Deizė pavartė akis.

— Taip. Tai Džeikobas — darbininkas iš mūsų rančos. Mes kartu
užaugome. Jis buvo tarsi brolis, kurio neturėjau, bet aš vis tiek išspar-
dysiu jam subinę.

Kartą jau taip padarė, kai pričiuopo jį besislapstantį atokios Pary-
žiaus gatvelės šešėliuose. Tada jis elgėsi taip pat kaip dabar.

Trišos lūpos suvirpėjo.

— Gal galėčiau tai pamatyti? Mano namuose jau du mėnesius
atjungta kabelinė televizija. — Ji vėl nutaisė nelaimingą veido išraiš-
ką. — Panašu, kad tiekėjams nepatinka, kai nesumokame už paslaugas.

Deizė užjausdama patapšnojo draugei petį. Stovėdama prie baro
Triša vargais negalais užsidirbdavo pragyvenimui.

— Eik į užkandinę ir užsakyk mums desertus. Ten ir susitiksimė.

Triša papurtė galvą.

— Man nerūpi, kad jis — tavo draugas. Aš nepaliksiu tavęs vienos.

— Man viskas bus gerai. Džeikobas švelnus lyg ėriukas. Metro
aštuoniasdešimt aštuonių centimetrų ir devyniasdešimties kilogramų
ėriukas. Iš tiesų jis net musės nenuskriaustų. Eik. Susitiksimė ten po
kelių minučių.

Deizė kelias akimirkas svarstė, ar tikrai verta gatvėje konfliktuoti
su Džeikobu, tačiau buvo taip stipriai susierzinusi, kad, iš pradžių nu-
sekusi Trišą, galiausiai visgi pasuko ir staigiai nėrė į skersgatvį. Už tai,
kad vėl ją sekė, Džeikobas nusipelnė iš baimės privaryti į kelnes. Jis,
kaip ir tėtis, buvo pažadėjęs leisti jai ramiai gyventi savo gyvenimą.

Ji sukando dantis. *Velniop juos abu.* Ji — ne vaikas. *Man nelei-
do būti vaiku.* Deizei buvo dvidešimt penkeri, ji gyveno viena ir visai
neblogai tvarkėsi. Na, gal ne visai pati, o padedama žmonių, kuriuos
pasirinko šiam darbui.

Deizė išgirdo Džeikobo žingsnius ir po kelių sekundžių jis ją ap-
lenkė. Iššokusi iš skersgatvio Deizė sugriebė už didžiulės šiltos striukės
ir stipriai trūktelėjo atgal. Vyrukas nustebejęs apsisuko ir beisbolo kepu-
raitės snapeliu užsidengė veidą.

— *Giants*? Pati geriausia maskuotė, kokią tik pavyko sugalvoti? Manei, nepastebėsiu tavęs, jeigu užsidėsi *Giants* kepuraitę?

Šiaip Džeikobas nė už ką nebūtų sutikęs puošti *Giants* atributika. Jie abu buvo *Oakland* fanai.

Deizė ištiesė ranką, nuplėšė kepuraitę jam nuo galvos ir tik po tūkstantosios sekundės dalies suvokė, kad neturėjo jos pasiekti. Šis vyras buvo žemesnis.

Nes jis buvo ne Džeikobas.

Ji žingtelėjo atgal, pabandė įkvėpti, bet baimė užgniaužė kvapą. Širdis akimirksniu pašėlusiai ėmė daužytis, kai nepažįstamasis pažvelgė žemyn ir Deizė išvydo akis, spoksančias pro visą veidą dengiančią ir bruožus iškraipančią nailoninę kojine.

Ji apsisuko bėgti, tačiau buvo per vėlu. Vyro ranka apsvijio kaklą, trūktelėjo aukštyn taip, kad ji vos siekė žemę kojų pirštais, ir užspaudė trachėją.

Deizė instinktyviai kilstelėjo rankas prie jo dilbio ir pamėgino suleisti nagus į raumenis, tačiau striukėje buvo per daug minkšto kamšalo. Ją apėmė panika, o akyse ėmė mirgėti juodi taškeliai.

Tada prie smilkinio prispaudė šaltas plieninis daiktas ir nepažįstamasis nusitempė Deizę į skersgatvį, kuriame ji pati ką tik tykojo Džeikobo.

— Tu gailėsiesi tai padariusi, — gergždžiančiu balsu sušnabždėjo jai į ausį vyras. — Tu maldausi atleidimo prieš man viską užbaigiant. Visos maldauja.

Pro smegenis apgaubusį rūką Deizės sąmonę pasiekė šaižus lojimas. *Brutė*.

Panika akimirksniu pradingo, ir ji vėl galėjo sutelkti dėmesį. Tada suveikė raumenų atmintis ir Deizė mintyse išgirdo tėčio balsą, aiškinantį, kokius judesius atlikti.

Paleidusi užpuoliko dilbį ji šiek tiek pasuko liemenį ir sukaupusi kiek įmanoma daugiau jėgų alkūne smogė vyrui į pilvą. Išgirdusi, kaip jis nustebęs sukriokė, Deizė giliai įkvėpė, sugriebė pistoletą laikiusios rankos mažąjį pirštą ir stipriai truktelėjo atgal. Tada pasilenkė, nutvėrė jo delną ir giliai įspaudė pirštą į minkštą sritį tarp nykščio ir smi-

liaus — taip, kaip buvo išmokęs tėtis. Vyras suriko iš skausmo, bet Deizė, nekreipdama dėmesio į riksmą, laisvą ranka nustūmė pistoletą.

Tada leidosi bėgti. Ji spėjo įtraukti pakankamai oro ir surikti, bet nepažįstamasis vėl ją sučiupo, delnu užspaudęs burną prisitraukė prie krūtinės ir nusitempė atgal į skersgatvį.

— *Ne, ne, ne,* — bandė šaukti Deizė, bet balsas buvo pernelyg prislopintas, kad kas nors išgirstų.

Tada pamėgino atgalia koja spirti užpuolikui į kelį, tačiau vyras buvo stipresnis, o ji neturėjo į ką įsitverti.

Brutė toliau lojo, bet niekas neatėjo. Niekas jos neišgirdo.

Užpuolikas stipriai pastūmė, Deizė nugara trenkėsi į plytų sieną ir iškvėpė paskutinį plaučiuose likusį orą. Tada vyras palinko virš jos ir dilbiu vėl užspaudė gerklę, kad Deizė negalėtų įkvėpti.

— Tu keli per daug problemų, — sušnypštė jis ir prispaudė pistoletą prie galvos, tada staiga nutilo ir sutrikęs apsidairė. — Kur, po perkūnais, tas prakeiktas šuo? — Jo žvilgsnis nukrypo į Brutės krepšį, permestą per Deizės petį. — Po velnių! — sumurmėjo jis. Akimirką padvejojo, o tada, rodės, sustingo ir nukreipė ginklą į krepšį.

Brutė.

— Ne!

Abiem rankomis įsitvėrusi į striukę ties užpuoliko kaklu Deizė iš visų jėgų jį pastūmė. Vyro ranka sudrebėjo ir pistoletas iššovė, bet ausis pasiekė tik tylus spragtelėjimas. *Duslintuvas,* — pamanė Deizė, kai ant galvos pabiro plytų skeveldros. *Brutė.* Visgi šuo tebelojo. Apimta nevilties mergina staigiai kilstelėjo sulenktą kelį ir trenkė juo vyrui į kirkšnį.

Širdis taip daužėsi, kad ji vos girdėjo užpuoliko keiksmus. Jį pastūmusi Deizė leidosi bėgti į gatvę — ten, kur saugu.

— Deize? O, Dieve, Deize! — Staiga šalia atsiradusi Triša delnais suėmė draugei veidą. — Kas atsitiko? O, Dieve. Tavo kaklas. Jis raudonas.

— Plėšikas, — sušvokštė Deizė ir parkrito ant kelių. — Jis norėjo nušauti Brutę.

Kalytė iškišo galvą iš krepšio ir puolė laižyti vis dar kietai sugniaužtą šeimininkės kumštį.

Tačiau vyras nemėgino pagrobtį jos krepšio. *Jis norėjo pagrobtį mane.* Deizė užsimerkė ir stengėsi neapsivemti. Ji vargiai begirdėjo, kaip Triša kalba su bendrosios pagalbos centro operatoriumi. *Saugios.* Jos buvo saugios. Viskas bus gerai.

Triša atsiklaupė, abiem rankomis apglėbė Deizę per pečius ir ėmė švelniai sūpuoti.

— Ša, mieloji. Nurimk. Viskas bus gerai. Neverk.

Tik dabar Deizė suvokė, kad ji jau kurį laiką rauduoja. Kad aplink jas susirinko nedidelis būrelis žmonių. Ir kad Trišos ranka įsmuko į jos palto kišenę.

— Ką tu darai?

Triša ištraukė Deizės telefoną.

— Skambinu Rafui. Policininkai jau atvažiuoja, bet tu jausiesi daug geriau, jeigu jis bus šalia. Nagi, atrakink telefoną ir aš paskambinsiu.

Triša paskambino Deizės nuomojamo buto šeimininkui, su kuriu ją siejo tokie pat broliški santykiai kaip ir su Džeikobu.

Tačiau kitaip nei Džeikobas, Rafas buvo dar ir policininkas. *Jis žinos, ką daryti.*

Trišos rankos vėl apkabino Deizę ir ėmė švelniai sūpuoti.

— Ar tu jam įdrėskei?

Vis dar verkdamą Deizė mėgino prisiminti.

— Nemanau. Aš nežinau. Galbūt.

Ji šiek tiek atsitraukė, norėdama pažvelgti į savo rankas, kurias tebelaiškė stipriai sugniaužtas. Iš kairiojo gniaužto kyšojo sidabrinė grandinė, be to, kažkas spaudė delną. Deizė atsargiai atgniaužė kumštį ir įkvėpė oro.

Tai buvo pakabutis. Širdelės formos medalionas. Sidabrinis ir išgraviruotas. Deizė sumišusi pažvelgė į Trišą. Ši užlenkė draugės pirštus ir vėl paslėpė papuošalą sugniaužtame delne.

— Parodysime jį Rafui, kai čia atvažiuos, — sušnabždėjo ji.

Išgirdęs mobiliojo telefono skambutį Gideonas Reynoldsas susiraukė ir pristabdė „Fixer Upper“* serijos įrašą. Pasiėkė telefoną, gulintį tolimiausiame stalo gale, ir vos susilaikė nesudejavęs. Gideonas jautėsi pavargęs ir nenorėjo grįžti į darbą. Skambinti galėjo tik iš darbovietės. Paprastai to nedaro beveik niekas iš jo pažįstamų žmonių.

Pamačius Rafo Sokolovo numerį nepasitenkinimas akimirksniu virto susirūpinimu. Geriausias Gideono draugas niekada neskambindavo — jis visada rašydavo žinutes. Be to, jis niekada netrukdydavo taip vėlai.

— Kas atsitiko? — net nepasisveikinęs paklausė Gideonas.

— Gal ir nieko, bet yra tikimybė, kad vis dėlto kai kas atsitiko, — atsakė Rafas. — Pažįsti mano naująją nuomininkę Deizę Doson?

Gideonas atsiduso.

— Rafai, ne. Tiesiog ne.

Rafo mama jau kelis mėnesius stengėsi jį supažindinti su „miela mažąja Deize“. Gideonas ėmė vengti sekmadienio pietų Sokolovų namuose vien dėl to, kad pavargo nuo nesiliaujančių Irinos Sokolovos bandymų juos supiršti. Ji daugiau negu dešimt metų ieškojo Gideonui tobulai tinkamos moters.

Viena vertus, Gideonui tai patiko, nes taip Irina išreiškė rūpestį, bet jis vis tiek norėjo, kad ji liautųsi tai daryti.

— Pasakyk savo mamai...

— Tai — ne piršlybos, — paskubomis nutraukė jį Rafas.

Gideonas ištiesė nugarą.

— Kas atsitiko panelei Doson?

— Šįvakar ji buvo užpulta J gatvėje.

Iš baimės Gideono veidą iškreipė grimasa. Rafas buvo žmogų-dysčių tyrėjas.

— Ar jai... viskas gerai?

* *Fixer Upper* — JAV televizijos laida apie namų įrengimą.

— Taip. Deizė apsigynė. Ji ir jos žiurkės dydžio šuo.

Gideonas jautėsi sutrikęs.

— Džiaugiuosi, kad jai viskas gerai, bet aš neturiu įgaliojimų tirti jos užpuolimą. Ir tu paprastai netiri tokių nusikaltimų.

Kai jie baigė koledžą, Rafas pradėjo dirbti Sakramento policijos skyriuje ir jau kelerius metus specializavosi tirti žmogžudystes. Gideonas pasirinko kitokį teisėsaugininko kelią — išvyko į Kvantiką ir pradėjo dirbti FTB. Jis specializavosi lingvistikos srityje, o tai reiškė, kad daugiau kaip pusę darbo atlikdavo savo kabinete.

Paskyrimas į Sakramentą jam reiškė sugrįžimą namo — tiksliau, Gideonas atsidūrė taip arti „namų“ kaip niekada anksčiau.

— Kas vyksta? — paklausė jis, nes tikrai kažkas vyko.

— Prieš trenkdama keliu užpuolikai į tarpukojį Deizė spėjo nuo jo kaklo nutraukti grandinėlą.

Gideonas instinktyviai susiraukė.

— Oi. Ji šaunuolė. Ar užpuolikas pabėgo?

— Taip, — atsakė Rafas. Jo balse skambėjo pasibjaurėjimas. — Jis buvo ginkluotas ir mėgino nusitempti Deizę.

— Dieve. Tikriausiai ji sukrėsta. Aš nenoriu kalbėti kaip subinгалvis, bet kaip tai susiję su manimi?

— Ant grandinės, kurią ji nutraukė, buvo medalionas. Sidabrinis, širdelės formos, išgraviruotas.

Gideonas kelioms akimirkoms nustojo kvėpuoti, o tada garsiai įtraukė oro. Nuo užplūdusios negeros nuojautos pašiorpo oda.

— Kas ten išgraviruota?

— Du vaikai, klūpantys po alyvmedžiu...

— Ir visa tai — po išskleistais angelo sparnais, — pašnabždomis užbaigė Gideonas. Jis sunkiai nurijo tulžį, kuri staiga ėmė deginti gerklę. — Angelas rankoje laiko degantį kardą.

Kelias akimirkas Rafas tylėjo.

— Taip. Gidai, tokį piešinį esu matęs tik kartą gyvenime — ant tavo odos.

Gideonas spoksojo į televizoriaus ekraną. Vaizdas buvo sustingęs. Kaip ir jis.

— Gideonai? — Rafas kalbėjo labai tyliai. — Ar tu dar klausaisi? Jis garsiai iškvėpė orą, kurį buvo sulaikęs plaučiuose.

— Taip. Ar kitoje medaliono pusėje buvo vardas?

Rafas tylėjo. Net per telefoną buvo galima pajusti, kad jį drasko abejonės.

— Mirjama.

Priblokštas ir išsigandęs Gideonas akimirksniu pašoko ant kojų. Širdis daužėsi gerklėje. *Ne, to negali būti. Kas nors būtų man pasakęs.*

— Kur tu esi?

— Kalifornijos universiteto ligoninėje Deivise.

Gideonas papurtė galvą, kad atsipeikėtų ir susikauptų. Jo Mirjamai viskas gerai. *Jai turi būti viskas gerai.*

— Kodėl tu ligoninėje? Juk pats sakei, kad panelei Doson nieko bloga nenutiko.

— Deizė nebuvo sunkiai sužeista, bet bandydamas ją nutildyti užpuolikas paliko kraujosruvų ant kaklo, — Rafo balsas skambėjo nevirtai.

Buvo akivaizdu, kad draugas susijaudinęs. Gideonas nebūtų nustebęs, jeigu skubios pagalbos skyriuje rastų visą Sokolovų šeimą. Nuo tada, kai Deizė persikėlė į Rafui priklausantį butą senajame Viktorijos stiliaus name, visa šeima priglaudė ją po savo sparneliu.

Lygiai taip pat kaip ir Gideoną, kai jis buvo sutrikęs ir išsigandęs paauglys. Staiga jį užplūdo neapsakomas džiaugsmas, kad už šios jaunės moters nugaros stovėjo rusų imigrantų šeima.

— Laukiame, kol patikrins, ar jai viskas gerai, — tęsė Rafas. — Kai gydytojas baigs apžiūrą, aš nuvešiu ją į nuovadą. Noriu, kad Deizė duotų parodymus, kol prisimena visas smulkmenas. O po to mano tėvai nusiveš ją į savo namus, kad ten pernaktotų. Mama ją stebės per naktį, nes užpuolikas trenkė jos galvą į plytų sieną. Gydytojas nemano, kad Deizė patyrė smegenų sukrėtimą, bet tu žinai, kaip mama nerimauja.

— Žinau, — sumurmėjo Gideonas. Jam daug kartų teko patirti Irinos rūpestį ir tokiais atvejais jis visada pasijusdavo šeimos dalimi.

Rafas atsikrenkštė.

— Norėčiau, kad atvažiuotum į nuovadą, užmestum akį į medalioną ir papasakotum man apie jį.

Ne. Ne. Ne.

— Žinau, kad tau nelengva tai daryti, — tyliai pasakė Rafas. — Bet man tikrai reikia tavo pagalbos. Užpuolikas pasakė Deizei, kad ji maldaus atleidimo. Kad visos taip daro.

Prakeikimas.

— Manai, kad jis — serijinis nusikaltėlis?

— Gali būti. Ar atvažiuosi į nuovadą?

— Būsiu už pusvalandžio.

Gideonas nutraukė ryšį ir kelias akimirkas žiūrėjo į ekraną jausdamas, kaip skausmingai daužosi širdis. Tada paspaudė vardą svarbiausių adresatų sąrašė ir laukė klausydamasis signalo. Kaip visada, įsijungė balso paštas.

Gideonas išjungė ir paskambino dar kartą. To jis paprastai nedarydavo. Šį kartą adresatas atsiliepė po antro signalo:

— *Kas yra, Gideonai?*

Išgirdus jos balsą, iš Gideonu plaučių išsiveržė garsus atodūsis. *O Dieve.* Nuo didžiulio palengvėjimo jam ėmė linkti kojos. Gideonas įtempė kelius, liko stovėti ir stengėsi nuraminti beprotiškai greitą pulsą.

— *Kas atsitiko? Gideonai? Klausau?*

Vien galvojant apie tai, kaip reikėtų suformuluoti klausimą, jam suskaudo skrandį.

Sesuo suirzusi garsiai atsiduso.

— *Dėl Dievo meilės, Gideonai. Čia jau po vidurnakčio. Tikiuosi, kad tai svarbu, nes tu mane pažadinai. Pasakyk, dėl ko skambini, ir leisk miegoti toliau.*

— *Atsiprašau. Tai svarbu.*

Prisiminęs, kokį skausmą prieš daugybę metų patyrė darant tatuiruotę, Gideonas per marškinius pasitrynė kairį krūtinės raumenį. Tada jis stoviškai kentėjo ir nesisikundė. Anuomet galvojo, kad mergaitėms lengviau, ir sukandęs dantis tylėjo, kai tatuiruočių meistro adata smigo į odą. Joms tiesiog užkabindavo medalionus. Kaip smarkiai jis klydo. Nė vienai iš jų nebuvo lengva.

— Ar tebeturi medalioną?

Sesuo kelias akimirkas priblokšta tylėjo.

— Ką?

— Tavo medalions. Kur jis?

— Mano seife, — piktai atsakė ji. — Ten, kur visada buvo.

Gideonas sunkiai nurijo seiles.

— O kur... jos? — kimiu balsu paklausė jis.

Vėl spengianti tyla.

— Seife, kartu su manuoju. Kodėl klausai?

— Šįvakar Sakramente buvo užpulta moteris. Jos užpuolikas ant kaklo buvo pasikabinęs tokį pat medalioną. Užpulta moteris kovodama nutraukė grandinėlą. Su kitoje medaliono pusėje išgraviruotu Mirjamos vardu. Aš pamaniau... kad jis galėjo būti tavo.

Jokio atsakymo. Tyla. Gideonas net negirdėjo sesers kvėpavimo.

— Merse? — sušnabždėjo jis.

Mersės atsakymas buvo toks, kokio jis tikėjosi.

— Aš negaliu, Gideonai, — jos balsas užlūžo. — Aš tiesiog... negaliu.

— Suprantu, — atsakė jis. — Man tik reikėjo sužinoti, ar tu jo atsikratei. Kurio nors iš jų.

— Ne.

Tik vienas žodis. Kaip gali viename žodyje slypėti tiek skausmo?

Gideonas sunkiai nurijo seiles.

— Labiausiai norėjau sužinoti, ar tau viskas gerai.

Vis dėlto Gideonas žinojo, kad jai nėra viskas gerai. Ir niekada nebus. Nė vienam iš jų niekada nebus viskas gerai. Argi galėtų būti?

— Man viskas gerai, — atsakė sesuo, bet Gideonas nepatikėjo. Mersės balsas išdavė, kad pati netiki savo žodžiais. — O tau?

— Viskas taip pat. — Gideonas akimirką padvejojo, o tada sušnabždėjo: — Saugok save, Merse.

— Tu taip pat, — liūdnai atsiliepė ji. — Labanakt.

Telefonas supypsėjo prie jo ausies. Gideonui prireikė kelių akimirų, kad nurimtų besidaužanti širdis ir praeitų žarnyno spazmai. Kad išdžiūtų ašaros, kurios veržte veržiasi kaskart jam kalbantis su seserimi. Jis norėjo, kad viskas būtų kitaip.

Gideonas priėjo prie lentynos, esančios už televizoriaus. Ekrane vis dar buvo sustingęs kadras iš laidos „Fixer Upper“. Ant lentynos stovėjo poliruota vyšnios medienos dėžutė — Irinos ir Karlo Sokolovų dovana, kurią jie mažiausiai prieš penkerius metus įteikė per Kalėdas. Ten Gideonas saugojo rankogalių segtukus, kelis nuplėštus bilietus ir pluoštelį nuotraukų. Panaršęs rado tą, kurios reikėjo, ir įsidėjo į kišenę. Tada iš ginklų seifo išėmė savo „Glock“, sėdo automobilin ir pajudėjo į Sakramento centrą.

SAKRAMENTAS, KALIFORNIJA,
KETVIRTADIENIS, VASARIO 16, 22.30

Mėšlas. Mėšlas, mėšlas, mėšlas. Jis plačiau atvėrė duris, kad galėtų jas trenkti, vis dėlto atsispyrė pagundai tai padaryti. Jo ranka sustingo. Nereikia atkreipti į save dėmesio. Rajono stebėjimo grupė išplėtusi akis ir įtempusi ausis laukia, kada išgirs įtartinus garsus ar pamatys namuose vykstančio konflikto ženklų. Smalsūs kaimynai buvo vienintelis dalykas, kurio jis nekeitė gyvendamas šiame mažame ir visais kitais atžvilgiais tobulame rajone netoli miesto centro. Bet rūko, kad kas nors paskambintų 911 dėl kažko, ko jis iš tiesų *nepadarė*.

Jis nuėjo į rūšį ir užtrenkė paskui save duris — patikimai atsiribojo nuo supančio pasaulio. Rūsysis buvo pati mėgstamiausia namo vieta. Be to, jam daugiau nebereikėjo dalytis erdve su Sidne.

Jis įrengė rūsyje garso izoliaciją, plytomis užmūrijo visus langus bei duris ir taip sukūrė kažką panašaus į nedidelį kokoną. Joks riksmas nepasiektų pašalinių ausų, net jeigu jos būtų prispaustos prie sienos iš išorės. Tačiau ir tai padaryti nebūtų paprasta. Jo rožių krūmai turi milžiniškus spyglius. Jis specialiai dėl šios priežasties rinkosi itin dygliuotas veisles. Laimei, jų žiedai taip pat gražūs. Net jeigu kas nors sumanytų slapčia klausytis, niekam nepavyktų prasibrauti tiek, kad prispaustų ausį prie sienos.

Jis pasitikėjo garso izoliacija bei atbaidančiais rožių spygliais, todėl norėjo išsirėkti. Taip ir padarė — išrėkė visą nusivylinimą dėl ši vakarą kilusio chaoso. Šaukė tol, kol ėmė perštėti gerklę ir tvinkčioti galva.

Tačiau to nepakako. Kaip ir visada. Iš tiesų nusiraminti padėdavo tik vienas dalykas. Ir tas vienas dalykas šį vakarą nuo jo pabėgo.

Jis žvilgtelėjo į kampe stovinčią lovą. Tvarkingai paklotą ir paruoštą viešniai, kuri šiandien nepatirs jo svetingumo. Prakeikta šviesiaplaukė kalė. Jis nesitikėjo, kad ji priešinsis. Bent jau nesitikėjo, kad jai pasiseks. Kažkas ją gerai išmokė.

Tas prakeiktas šuo. Viauksėjimas išblaškė jo dėmesį. *Reikėjo tiesiog nušauti tą kvailą padarą.* Dvejonės sugriovė šio vakaro planus, galbūt net sukėlė jam pavojų. Teks pasirūpinti ta šviesiaplauke. Nors negalvojo, kad mergiotė galėtų atpažinti jo veidą, tačiau jis pasakė jai kelis žodžius. Savo nenaudai ji pasirodė pernelyg nuovoki, nors iš pradžių atrodė, jog tik eilinė paauglė.

Vis dėlto ji nebuvo tokia jauna. Mergina atsidūrė taip arti, kad jis galėjo pažvelgti jai į akis. Veido išraiška bylojo apie niūrų ryžtą. Jos žvilgsnis buvo pagyvenusio žmogaus. Be to, ji spėjo pamatyti tiek, kad jam vertėjo nerimauti. Jis turi jos atsikratyti.

Žinoma, pirmiausia būtina sužinoti, kas ji. Reikėjo palaukti ryto, kai galės peržvelgti visus skambučius, priimtus numeriu 911.

Nusivilkęs drabužius įmetė juos į krepšį — ten, kur dedami sudeginti skirti daiktai. Jis jau sunaikino maskavimosi priemones, kuriomis naudojosi šį vakarą, taip pat paltą ir pirštines. Šiuos daiktus, apliejęs benzinu, padegė apleisto parko grilyje ir palaukė, kol jie virto dvokiančiais išsilydžiusio plastiko gniužulais.

Dengti veidą iš kojinių padaryta kauke buvo klaida. Jis tai žinojo visą laiką, kai pirko kojines, ruošė kaukę ir tempėsi ją ant galvos. Paprastai kelioniniame krepšyje nešiodavosi bent vieną maskavimosi priemonių komplektą, tačiau šį rytą išeidamas į darbą nepasiėmė krepšio iš namų.

Buvo planuotas tik darbuotojų susirinkimas. Nieko svarbaus.

Tačiau jis *buvo* svarbus. Viskas virto tikra katastrofa. Jis nebuvo pasirengęs išgirsti tokių naujienų. Nebuvo pasirengęs toms emocijoms, kurios užplūdo, kai į jį nukrypo visų užjaučiantys žvilgsniai. Jo tėvas ketino parduoti kompaniją ir palikti juos visus be darbo. Tėvui net neužteko drąsos pažiūrėti darbuotojams į akis, todėl jis atsiuntė savo

padėjėją. Pastarasis paskelbė, kad naujieji savininkai pakeis juos savais žmonėmis, o dabartiniai darbuotojai gaus išeitines išmokas, atsižvelgiant į jų išdirbtą laiką kompanijoje.

Jis nebuvo pasirengęs netekti tiek daug. Pasaulis sugriuvo po konomis. Užvaldė neapsakomas įniršis. Jam pavyko susivaldyti tiek, kad išbėgtų iš susirinkimo nesudraskęs tėvo padėjėjo į smulkius skutelius.

Jam reikėjo kokio nors daikto *arba žmogaus*, ant kurio galėtų išlieti įniršį. Po velnių, jam to reikėjo *tučtuojau*. Prakeikta šviesiaplaukė kalė.

Jis įėjo į vonios kambarį, kurį buvo įrengęs rūsyje, ir pažvelgė į savo atvaizdą veidrodyje.

— Prakeikimas, — sušnypštė, nes pamatytas vaizdas stipriai sukrėtė.

Oda buvo išvogta giliais raudonais įbrėžimais, o tai tikrai blogai. Kriminalistai turės odos pavyzdžių. *Jie turės mano DNR.*

Tačiau dar blogiau, kad dingo medalionas. Suvokus, kas įvyko, jam užgniaužė kvapą. Tai nutiko, kai šviesiaplaukė sugriebė jam už palto apykaklės prieš pat trenkdamą keliu į sklides.

— Kalė.

Ji pasigailės dėl to, ką padarė. Kai tik atsidurs jo rankose... Jis įsi-vaizdavo merginą, klūpančią ant kelių ir maldaujančią atleidimo. Ji atsiprašys. Jos visos atsiprašo, anksčiau ar vėliau.

Dar labiau slėgė tikimybė, kad ant medaliono galėjo likti jo pirštų atspaudų. Nuo tada, kai pasisavino paskutinės aukos papuošalą, kartais jis nesąmoningai imdavo trinti sidabrinę širdelę. Šįvakar mūvėjo pirštines, taigi, buvo vilties, kad pirštų atspaudų neliko.

Šiaip ar taip, pirmiausia jiems tektų jį sučiuopti, tik tada galėtų naudoti fizinius įkalčius. Jo pirštų atspaudų ir DNR nėra jokioje duomenų bazėje. *Manęs tiesiog nesučiuops. Viskas paprasta.*

Jis atsuko duše vandenį ir palindo po srove. Būtų gerai, kad kelias dienas nereikėtų eiti į darbą. Tada galėtų šiek tiek parūkyti žolės ir nusiraminti. Tačiau visada egzistavo tikimybė, kad busi pasirinktas atsitiktiniam narkotikų testui ir visas mėšlas iškils į paviršių.

Jis perbraukė pirštais įdrėskimus ant kaklo ir vylėsi, kad tai, ką jie iškrapštys iš panagių, nebus pražūtinga. Reikėjo išsiaiškinti, ką žino policininkai.

Jis buvo dirglus. Pernelyg nervingas. Būtinai reikėjo nusiraminti. Jam reikėjo moters, gulinčios lovoje jo namo rūsyje. Dabar gailėjosi, kad per greitai atsikratė paskutinės viešnios. Paprastai ilgai laikydavo jas gyvas ir išliedavo ant jų savo pyktį, tačiau Mirjama taip stipriai jį įsiutino. *Taigi, eik ir susirask naują viešnią.* Tą jis galėjo padaryti.

Rytoj. Po darbo. Rytoj galėsi eiti į medžioklę. Galėsi nusiraminti. Tada protas prašviesės ir jis sugalvos, kaip patraukti iš kelio šviesiaplaukę.

Jis daugybę metų sugebėjo veikti nepastebėtas ir dabar neketino palikti pėdsakų, dėl kurių kiltų pavojus.

Šiąnakt reikėjo išsimiegoti. Žengdamas ant kas antros pakopos jis išlipo iš rūsio. Vylėsi, jog nuo bėgimo bus pakankamai išvargęs, kad galėtų užmigti.

Atidaręs galines duris sucaksėjo liežuvui.

— Mutai, — pašaukė švelniu balsu. — Eikš čia, berniuk.

Iš kiemo atbėgo erdelterjero mišrūnas. Atsitūpęs virtuvėje prie pat durų po vieną kėlė letenėles, kad šeimininkas galėtų jas nušluostyti. Mutas buvo labai protingas. Pakelti kojas išmoko per kelias dienas nuo atvykimo į naujus namus.

Jis svarstė, ar ankstesnė Muto šeimininkė darė tą patį. Gali būti, kad taip. Sietlas garsėja lietingu klimatu, o jį vedžiojusi moteris atrodė tikrai pedantiška. Jos pavardė buvo Dženisė Fidler. Jis neturėjo galimybės atsigabenti Dženisės į savo namo rūšį, todėl viską atliko jos rūsyje. Vis dėlto ši moteris jam paliko pačią geriausią atminimo dovaną.

Mutas buvo puikus kompanionas.

2

SAKRAMENTAS, KALIFORNIJA,
KETVIRTADIENIS, VASARIO 16, 22.30

Gideonas rado jo belaukiantį Rafą Sokolovą — vyras stovėjo koridoriuje, pasirėmęs į sieną šalia vieno iš Sakramento policijos skyriaus apklausų kambarių. Aukštas, šviesiaplaukis ir visada atsipalaidavęs Rafas atrodė kur kas jaunesnis, negu buvo iš tikrųjų, ir labiau panėšėjo į berniuką banglentininką negu į policijos pareigūną. Tačiau tokių protingų policininkų pasitaikydavo tikrai nedaug ir pasaulyje nebuvo kito žmogaus, kuriuo Gideonas taip pasitikėtų.

Rafas nužvelgė jį mėšliu žvilgsniu.

— Ar tu pasikalbėjai su Merse?

— Taip. Iškart po to, kai baigiau pokalbį su tavimi.

— Taip ir maniau. Kaip ji laikosi?

— Gana gerai — kiek tai įmanoma.

Rafas prasižijo, norėdamas kažką sakyti, bet tik papurtė galvą.

— Kas yra?! — piktai suriko Gideonas, bet iškart pasigailėjo.

Rafas dėl to nekaltas. Šitas žmogus buvo šalia ir palaikė jį tada, kai viskas subyrėjo į šipulius. Jis padėjo surinkti šukes.

— Atleisk...

— Viskas gerai, — tyliai atsakė Rafas. — Pokalbiai su Merse tave išveda iš pusiausvyros. Aš suprantu. Tiesiog ketinau sakyti, kad judviem praverstų konsultanto pagalba, tačiau iš anksto žinojau, jog pasakysi „ne“, todėl apsigalvojau.

Gideonas linktelėjo — būtent taip jis ir būtų atsakęs.

— Kur panelė Doson?

Rafas ranka parodė į uždarytas duris.

— Ten su Eirina.

Eirina Ri pastaruosius metus buvo Rafo partnerė. Ji atrodė energinga. Betgi svarbiausia — padėjo jam ir jį saugojo.

— Taigi, judu ėmėtės šios bylos? — paklausė Gideonas.

— Taip.

Gideonas įdėmiai jį nužvelgė.

— Argi tai nėra interesų konfliktas?

Rafas atsakė tokiu pat skvarbiu žvilgsniu.

— Kodėl?

— Nes ji tau kaip sesuo. Ne aš tai sugalvojau — pats taip sakei.

Rafas silpnai mostelėjo ranka.

— Ji yra sena šeimos draugė.

— Tai tu taip tvirtini. Ar nevertėtų atsižvelgti į faktą, kad ji iš tavęs nuomojasi butą?

Rafas susiraukė.

— Aš pirmas atvažiavau įvykio vieton.

— Nes ji tau paskambino, ar ne?

Rafo veidas pasidarė dar rūstesnis.

— Šiuo metu mes tai įvardijame kaip mėginimą pagrobtį ir gin-
kluotą užpuolimą, — paaiškino jis, ignoruodamas Gideoną klausimą,
ir tai buvo pats aiškiausias atsakymas. — Mes paieškosime sąsajų su
kitomis aukomis ir pažiūrėsime, kas paaiškės. Norėjau, kad tu pirmas
pamatytum šitą.

Jis iš kišenės ištraukė mažą maišelį su įkalčiu. Viduje buvo sida-
brinis medalionas. Klausimas apie Deizę Doson akimirksniu prarado
aktualumą. Rafo žvilgsnis sušvelnėjo, veide atsirado susirūpinimo iš-
raiška ir Gideonas suprato tikrąją jo atkaklumo priežastį.

Jis nori apsaugoti mane, nes žino, kad man tai bus skaudu. Apim-
tas dėkingumo Gideonas nepajėgė ištarti nė žodžio, bet Rafas viską
puikiai suprato.

— Deizė jį nuplėšė nuo užpuoliko kaklo, — sumurmėjo jis.

Gideonas iškėlė maišelį prieš šviesą ir pajutęs staiga kylančią py-
kinimo bangą stipriai sukando dantis. Taip, jis atpažino šį medalioną.
Na, ne visai šitą, bet... Taip. Jis matė jų daugiau negu reikėjo. Ir pradėjo
nekęsti, vos tik pakankamai suaugo ir perprato jų reikšmę. Vergovę.
Nuosavybę. Juos nešiojančios moterys yra pėstininkai šachmatų parti-
joje, kurios iki galo nesuvokia, kol nebūna per vėlu.

— Toks pat dizainas, tiesa? Tokį patį tu išsitatuiravęs štai čia. —

Rafas pabarbeno jam į kairę krūtinės pusę. — Labai seniai jo nemačiau, todėl nesu tikras.

Taip, dizainas toks pat. Skyrėsi tik alyvmedžio šakų skaičius. Medalione pavaizduotas medis turėjo dvylika šakų, o jo tatuiruotėje — trylika.

Jis norėjo vėmti.

— Gidai? — švelniai paragino Rafas.

Gideonas prisivertė kalbėti. Jis buvo dėkingas, kad Rafas parodė medalioną ganėtinai privačioje aplinkoje.

— Taip, — jo balsas pasidarė šiurkštus. Gergždžiantis. — Toks pat.

Vyras iš kišenės išitraukė nuotrauką, kurią buvo pasiėmęs iš svetainėje stovinčios medinės dėžutės. Du paaugliai berniukai — auksaplaukis ir tamsiaplaukis, abu be marškinių — laimingi šypsojosi apkabinę vienas kitą per pečius. Nuotraukoje buvo galima lengvai įžiūrėti tatuiruotę, puošiančią Gideono krūtinę.

— Aš atsimenu, — sumurmėjo Rafas. — Tą dieną buvo mano gimtadienis. Mes rengėmės pripučiamais plaustais leistis upe.

Gideonas puikiai atsiminė tą dieną — vieną geriausių jo gyvenime. Lygiai po mėnesio jis rado Mersę, ir jo gyvenimas visiems laikams pasikeitė — dar kartą.

— Taip, — patvirtino jis kимиu balsu.

Rafas pakėlė akis nuo nuotraukos.

— Dizainas lygiai toks pat, kokį prisimenu. Ką galėtum pasakyti apie medalioną?

— Tikrosios savininkės vardas Mirjama. — Gideonas vylėsi, kad ji yra kur nors saugioje vietoje. — Moteris nebūtų tiesiog šiaip jo nusisėmusi ir kažkur palikusi. Papuošalas buvo nuimtas — grandinėle nukirpta. Replėmis, — jis aiškino bejausmiu balsu. Tik taip galėjo kalbėti apie šį daiktą. Apie *šiuos daiktus*.

Rafas pakėlė antakius.

— Atsiprašau?

Gideonas parodė į ploną sidabrinę grandinėle įkalčių maišelyje.

— Ši grandinėle ne originali. Medalionai kabėdavo ant daug storesnių grandinėlių, kurioms nuplėšti prireiktų daugiau jėgų — tiek, kiek neturi nė viena moteris.

— Taigi, visos moterys, nešiojančios tokius medalionus, turėjo panašias grandinėles.

— Ne tik moterys, nešiojančios medalionus. Apskritai visos moterys. Jos visos nešiojo medalionus.

Rafas sumirksėjo.

— Kaip... ką? Narystės simbolį?

— Nuosavybės, — pataisė Gideonas. — Medalionas kybodavo ties kaklo duobute, tačiau grandinėle būdavo per trumpa, kad ją galėtų nusimauti per galvą. Vis dėlto ilgio visiškai pakakdavo, kad ją naudotų kaip „auklėjimo priemonę“, — tardamas paskutinius du žodžius jis neslėpė ironijos.

— Auklėjimo priemonę?

— Sutuoktinis arba bet kuris kitas vyras galėjo suimti grandinėle ties sprandu ir tempti, kol moteris negalės kvėpuoti.

— Kodėl?

— Todėl, kad jie galėjo tai daryti, — sausai atsakė jis. — Juk grandinėles neturėjo užsegimo. Jos buvo sulituojamos. Veikiausiai ant jas nešiojančių moterų kaklų likę randai.

— Nudegimo žymės? — akivaizdžiai pasibaisėjęs tuo, ką išgirdo, pasitikslino Rafas. — Nuo lituoklio?

— Taip. Mažiausiai viena. Daugumai medalionus nešiojančių merginų augant tekdavo ilginti grandinėles. Reikėdavo pridėti daugiau grandžių. Tikriausiai Mirjama medalioną gavo per savo dvyliktąjį gimtadienį. Kiek kartų teko ilginti grandinėle, priklausė nuo to, kiek ji užaugo.

— Vadinas, jos yra tarsi apykaklės, kurias dominuojantis asmuo uždeda nuolankiajam.

Gideonas linktelėjo:

— Taip. Tačiau jas nešiojusios moterys to nelaikydavo iškrypimu. Joms grandinėlės buvo tarsi vestuviniai žiedai, nors šiuos taip pat mūvėjo.

— Taigi, ji medalioną gavo per dvyliktąjį gimtadienį. Abejoju, ar noriu sužinoti, kokio amžiaus mergina buvo, kai jai užmovė vestuvinį žiedą.

Gideonas tyrinėjo medalioną, kad nereikėtų matyti draugo veido išraiškos.

— Taip pat per dvyliktąjį gimtadienį.

Rafas įtraukė oro ir lėtai iškvėpė.

— O tatuiruotė, kuri buvo ant tavo krūtinės? — Buvo. Gideonas ją pakeitė. Pasidarė ant viršaus kitą ir taip sunaikino šį ypatingą prisiminimą apie savo praeitį. — Kaip ji? Kada tau ją padarė?

Gideonas sunkiai nurijo seiles. Jis mėgino nustumti atplūstančius prisiminimus. Ne apie tai, kaip jam buvo padaryta tatuiruotė, o apie vėlesnius tos nakties įvykius, kuriuos teko patirti pasibaigus gimtadienio šventei. Nakties, kuri net dabar, praėjus septyniolikai metų, persekioja jį košmariškuose sapnuose.

— Per tryliktąjį gimtadienį.

Atrodė, kad Rafas nori sužinoti daugiau, todėl Gideonas tęsė:

— Tikėtina, jog Mirjama yra tikrasis jos vardas. Nors jis galėjo būti ir išgalvotas.

— Kaip Mersė? — paklausė Rafas.

Gideonas vėl linktelėjo. Jis nebenorėjo galvoti apie seserį. Tik ne čia. Ne kitų akivaizdoje. Ne tada, kai jis iš paskutiniųjų stengėsi neprarasti savitvardos.

— Kaip ir Midžė, Mira arba Mimė.

Mirjama buvo populiarus vardas. Reikėjo daugybės išgalvotų vardų. Rafas gana ilgai tylėjo.

— Žinau, kad tau nepatinka apie tai kalbėti.

Gideonas karčiai nusijuokė:

— Gerokai per švelniai pasakyta.

Vis dėlto jis prisivertė. Pirmą kartą apie tai kalbėjo su policininku, atėjusiu jo aplankyti į ligoninę praėjus penkioms dienoms po tryliktojo gimtadienio. Keturioms dienoms po pabėgimo. Ir vienai dienai po to, kai jis galų gale atgavo sąmonę. Policininkas buvo malonus ir mokantis užjausti.

Galbūt jis netgi patikėjo manimi. Gideonas iki šiol nebuvo dėl to tikras.

Vis dėlto jis niekada to nepasakojo Rafui. Net ir po to, kai globos įstaigoje atrado traumuotą ir išgąsdintą Mersę. Jam buvo septynioli-

ka, jai — trylika. Jis žinojo, iš kur sesers akyse persekiojamo žvėrelio žvilgsnis. Gideonas viską suprato. Jis norėjo lieti pyktį ant Dievo, Visatos ir ją įskaudinusio vyro — arba, neduok Dieve, vyrų.

Mersė niekada apie tai nekalbėjo. Nė karto per visus tuos metus, prabėgusius nuo dienos, kai ji buvo rasta. Galbūt jam reikėjo ją labiau spausti.

Gideonas to nedarė, nes nenorėjo jos išbaidyti. Deja, to išvengti nepavyko. Dabar sesuo gyveno Naujajame Orleane — juos skyrė du tūkstančiai mylių ir dvi laiko juostos. Jie siųsdavo vienas kitam Kalėdų atvirukus, o per gimtadienius — nejaukiai skambančius balso sveikinius. Pastarąjį kartą Gideonas seserį matė prieš dvejus metus, ir tik dėl to, kad „tiesiog važiavo pro šalį“. Iš tiesų viskas buvo ne taip. Jis specialiai nuvažiavo ten, nes norėjo su ja susitikti. Jam būtinai *reikėjo* pamatyti, kad įsitikintų, jog Mersei viskas gerai. Tą dieną buvo Mersės pabėgimo metinės ir ji žinojo, kad Gideonas meluoja sakydamas, esą „tiesiog važiavo pro šalį“.

— Juk žinai, kad gali su manimi kalbėtis, — švelniai pasakė Rafas. — Kada tik panorėsi.

Įbedęs žvilgsnį į sieną už Rafo peties, Gideonas vargais negalais prisivertė išspausti:

— Žinau.

Iš tiesų anksčiau jam teko apie tai kalbėti. Kai pradėjo dirbti FTB, jis prisivertė pirmajam viršininkui papasakoti apie bendruomenę ir apie patirtus pažeminimus. Viršininkas pradėjo tyrimą, ir keli agentai išnaršė apylinkes, kuriose bendruomenė gyveno Gideono pabėgimo metais. Deja, jiems nepavyko nieko aptikti nei tikrinant pėsčiomis, nei stebint iš oro. Nieko nerado ir iš palydovo padarytose nuotraukose.

Bendruomenė buvo dingusi.

— Aš gerbiau tavo privatumą nuo mudviejų pažinties dienos, bet dabar turiu sužinoti daugiau... apie juos. — Jis ranka parodė į medalioną, kurį Gideonas tebelaiškė iškėlęs. — Apgailestauju.

Gideonas prisivertė vos pastebimai linktelėti. Rafas niekada nereikalaudavo daugiau informacijos, negu bičiulis pats norėjo suteikti,

tačiau buvo akivaizdu, kad dabar situacija pasikeitė ir Rafo dėl to negalima kaltinti.

— Aš tau papasakosiu, bet ne čia ir ne prieš kamerą.

Gideonas žinojo, kad laukia kankinančios akimirkos, todėl nenorėjo, kad šalia būtų liudininkų, kai jam prasiverš emocijos. Net su Rafu apie tai kalbėti buvo nepakeliamai sunku, nors šiam žmogui jis galėtų patikėti net savo gyvybę.

Rafas linktelėjo.

— Gerai. Kodėl Deizės užpuolikas ant kaklo nešiojo šį papuošalą?

— Geras klausimas. Ar buvai atidaręs medalioną?

Rafas papurtė galvą.

— Ne. Mėginau, bet man nepavyko rasti atidarymo mechanizmo. Pamaniau, verčiau neatidarinėsiu jėga, o pirma paklausiu tavęs.

— Kad jį atidarytum, reikia žinoti vieną gudrybę.

Norint visa tai perprasti, reikėjo žinoti daug gudrybių. Viskas, kas vyko, buvo gerai užslaptinta, o visi su tuo susiję žmonės puikiai maskavosi. Gideonas padavė Rafui maišelį su įkalčiu.

— Nuneškime jį į laboratoriją, ir aš tau parodysiu.

— Ten bus ekspertai. — Rafas pažvelgė į rankinį laikrodį. — Nunešti į laboratoriją užtruks trumpiau nei minutę. Mes galėsime jį apžiūrėti, bet pirma turiu užrašyti Deizės parodymus, kad ji galėtų važiuoti namo.

Jis išgirdo žingsnius ir pažiūrėjo į tą pusę. Prie jų artinosi penktą dešimtį įpusėjusi moteris, klausiamai pakreipusi galvą.

— Jau užbaigė su šituo? — pasidomėjo ji.

— Kol kas taip, — atsakė Rafas ir padavė mažą maišelį su įkalčiu. — Sinde, čia — specialusis agentas Gideonas Reynoldsas. Jis turi informacijos apie medalioną ir galbūt mus pakonsultuos. Gideonai — tai seržantė Sindė Graims iš Kriminalistinių tyrimų skyriaus.

Gideonas paspaudė moters ištiestą ranką, o tada įsistebeilijo į ją, apžiūrinėjančią medalioną.

Sindė Graims pakėlė spindinčias akis ir tarė:

— Man patinka šitie daikčiukai.

Gideonas kilstelėjo antakius.

— Ar jums anksčiau teko tokį matyti?

Sindė papurtė galvą.

— Ne, konkrečiai šito nemačiau. Tačiau teko matyti tokio dizaino medalionų. Jų mechanizme slypi tam tikra gudrybė.

— Galėtumėte jį atidaryti? — pasidomėjo Gideonas.

— Tai šiek tiek užtruktų, bet galėčiau. O jūs žinote, kaip tai padaryti?

Ji atrodė šiek tiek nusivylusi, tarsi vaikas, iš kurio ką tik atėmė žaislą.

— Aš jums neišduosiu. Neteko girdėti, kad bent vienas jų būtų apsaugotas sprogstamuoju įtaisu, taigi, jeigu suklysite, menka tikimybė, kad jis staiga susinaikins.

Seržantė nutaisė nepatenkintą veido išraišką.

— Būtų išmintingiausia jį atidaryti dabar. Parodykite man, — paragino Sindė ir įžeista atsiduso.

Gideonas parodė du klūpančius ir besimeldžiančius vaikus.

— Pirmiausia paspauskite berniuką, paskui — mergaitę. Tada spauskite angelą. Medalionas turėtų atsidaryti.

Sindė pažiūrėjo jam į akis. Jos žvilgsnis buvo veriantis ir išmincingas.

— Patriarchalinis religinis judėjimas?

Gideonas sumirksėjo.

— Taip. Iš kur jūs žinote?

— Alyvmedis ir angelas. Besimeldžiantys žmonės. Pirma berniukas. Tai visai nesunkus galvosūkis. — Ji linktelėjo Rafui. — Pranešiu tau, jeigu rasiu ką nors viduje.

— Ačiū, Sinde. — Rafas palūkėjo, kol ji išėjo, tada ranka parodė į apklausų kambarį, kur laukė Deizė Doson. — Gal norėtum dalyvauti?

Tiesą sakant, Gideonas nenorėjo. Visgi jis prisiminė panelę Doson užpuolusio vyro žodžius: *visos maldauja*. Jeigu paaiškėtų, kad jie susidūrė su serijiniu prievartautoju arba žudiku, jis norėjo viską žinoti. Ir jeigu galėtų kuo nors padėti tyrime, iš pat ryto paprašytų viršininko „paskolinti“ jį Sakramento policijos skyriui. Visai nesvarbu, kaip nemaloniai jaustųsi tai darydamas. Širdies gilumoje nujautė, kad medaliono savininkė vardu Mirjama nebuvo gyva ir sveika. Netikėjo, kad ji

būtų savo noru atidavusi papuošalą... nesvarbu kam. Gideonas abejojo, kad moteris būtų radusi tam vidinės stiprybės.

Mersė nerado, nors ji buvo pati stipriausia iš visų Gideoną pažįstamų moterų. Ji pabėgo ir išgelbėjo savo gyvybę, tačiau vis dar laikėsi įsikibusi į tą gabalėlį sidabro. Ir ne dėl to, kad jis kėlė gerus prisiminimus. Priešingai — jis neabejotinai kėlė tik pačius blogiausius.

Medalionas turėjo galios. Žinoma, ne tokios stiprios, kokios jie būtų norėję, bet vis tiek valdė jį nešiojantį žmogų. Gideonas vylėsi, kad jis neteisus ir kad Mirjama tikrai rado dvasinių jėgų išmesti papuošalą į artimiausią šiukšliadėžę, o Deizės užpuolikas paprasčiausiai jį ten rado, visgi intuicija neleido tikėti šia versija. O savo intuicija jis pasitikėjo.

Gideonas ištiesino pačius.

— Žinoma. Rodyk kelią.

Jis nusekė paskui Rafą į apklausų kambarį ir... tiesiog sustingo.

Suakmenėjo. Liovėsi kvėpuoti. Nebegalvojo apie medalionus, Mersę ir moterį vardu Mirjama.

Mat Irina Sokolov buvo neteisi. Moteris, sėdinti prie stalo greta detektyvės Ri, buvo ne šiaip sau... miela. Be to, ji nebuvo maža. Ji buvo *pribloškianti*.

Švelnus minkštas kašmyro megztinis aukšta apykakle dailiai dengė gundančius kūno išlinkimus ir pūpsančias krūtis, dydžiu idealiai tinkančias meiluzio rankoms. Palaidi šviesūs plaukai puriomis bangomis krito ant pečių ir gaubė veidą, kuris, nepaisant šiek tiek paraudusių nosies ir paburkusių paakių, atrodė pernelyg tobulas ir neįtikėtinai gražus. Akys taip pat patraukė jo dėmesį. Jos tokios mėlynos, koks gražią dieną būna dangus.

Tą akimirką, kai moteris jį atpažino, akys išsiplėtė iš nuostabos ir privertė Gideoną vėl judinti kojas. Kai jis, pakėlęs vieną šviesų antakį, prisiartino prie stalo iš tos pusės, kur ji sėdėjo, Deizė susitvardė ir vėl ėmė kontroliuoti savo veido išraišką.

— Taigi, jūs esate *gerbiamas* specialusis agentas Gideonas Reynoldsas, — sausai konstatavo ji.

Gideonui teko kovoti su kylančiu šiurpuliuku, nes jos balsas buvo toks kimus. Seksualus. Ir keistai pažįstamas.

— Irina man parodė daugiau jūsų nuotraukų negu visų savo vaikų kartu sudėjus, — toliau kalbėjo ji, o Gideonui vis dar nesisekė prisiminti, kur galėjo girdėti jos balsą. — Man daug apie jus pasakojo.

Mandagiai nusišypsojusi Deizė gracingai atsistojo, nors tai niekaip nederėjo su skausmu, kurį patyrė per užpuolimą. Ji buvo tokia rami ir susitvardžiusi, jog atrodė, kad nieko neįvyko.

Tik jos veide dar buvo likę pėdsakų, bylojančių apie neseniai išlietas ašaras. Ir ranka, kurią Deizė ištiesė pasisveikindama, vos pastebimai virpėjo. Panelė Doson nebuvo tokia kieta ir šaltakraujė, kokia norėjo atrodyti. Vis dėlto jai puikiai sekėsi vaidinti, ir Gideonui tai kėlė velnišką pagarbą.

— Taip, aš esu Gideonas, — atsakė šis ir pajuto palengvėjimą, kad balsas nedrebėjo lyg paauglio, nors, kad ir kaip būtų keista, jis stipriai nervinosi.

Paėmęs ištiestą ranką, švelniai spustelėjo. „Jos oda pernelyg šalta“, — pagalvojo Gideonas kovodamas su pagunda apgaubti plaštaką abiem delnais. Užuoat tai padaręs, greitai paleido.

— „Gerbiamas“ skamba šiek tiek perdėtai, — pasakė jis, mėginamas atsakyti į jos šypsena, tačiau abejodamas, ar pavyks. Jam visada sunkiai sekėsi dirbtinai šypsotis. — Malonu pagaliau su jumis susipažinti. Vis dėlto norėčiau, kad tai būtų įvykę geresnėmis aplinkybėmis.

Deizės mandagi šypsena pradingo ir ji pažvelgė į Rafą.

— Tikiuosi, tai tiesa. Ir viliuosi, kad tu nevykdai savo mamos užsakymo ir nekuri gudraus plano, nes taip elgtis būtų visiškai neprofesionalu. Be to, tau tai nebūdinga. Taigi, kodėl jis čia?

— Jis atvyko, kad padėtų man tirti bylą, — paaiškino Rafas ir tai buvo tiesa.

Deizė susiraukė.

— Bet juk jis — federalinis agentas, — tarė ji, o tada merginos akys vėl išsiplėtė, tik šį kartą iš siaubo. — O Dieve! Jis sakė, kad jos visos maldavo atleidimo. — Deizė pažvelgė į Gideoną. Jos veide aiškiai atsispindėjo sielvartas. — Ar buvo kitų moterų? Ar jūs esate čia, nes buvo ir daugiau aukų?

Gideonas pajuto, kad reikia ją nuraminti, bet žodžiai patys išsprūdo iš lūpų jam dar nespėjus gerai pagalvoti apie pasekmes.

— Nežinau. Aš čia atvykau dėl medaliono.

SAKRAMENTAS, KALIFORNIJA,
KETVIRTADIENIS, VASARIO 16, 22.50

Deizė nutilo ir mirksėdama įsistebeilijo į jį. Stulbinamai žalios Gideonos akys žvelgė tiesiai į ją, jo veido išraiška buvo maloni ir užjaučianti, balsas švelnus ir raminantis. O tada per galvoje tvyrančią miglą Deizės sąmonę pasiekė jo žodžiai. *Palaukite. Ką? Ji tikėjosi, kad federalinis agentas atvyko čia, nes jos užpuolikas galėjo būti serijinis prievartautojas. Arba žudikas. Ir dar dėl to, kad jai prieš akis tikrai spėjo praplaukti visas gyvenimas, kol raumenys pradėjo kontroliuoti judesius.*

— Dėl medaliono? To, kurį jis nešiojo ant kaklo?

Deizė kietai sukando dantis ir susilaikė neištarusi dar vieno sakinio, kurio pati nenorėjo išgirsti. Ji garsiai nepasakė to, ką rėkte išrėkė protas. *Medaliono, kurį nuplėšiau jam nuo kaklo tuo metu, kai jis bandė mane uždusinti?*

Gideonas atsargiai linktelėjo. Jis neabejotinai pajuto Deizės įtampą, kadangi stebėjo ją primerktomis akimis.

— Taip.

Stengdamasi atsipalaiduoti Deizė pakreipė galvą ir taip pat ėmė jį stebėti. Tyrinėjo vyro veidą. Labai gražų veidą. Jis buvo daug jaunesnis, negu pasirodė tą akimirką, kai įžengė pro duris. Būtent dėl sidabrinųjų gijų juoduose vešliuose plaukuose ji akimirką pamiršo, kad Gideonas mokėsi kartu su Rafu, tad abu turėjo būti panašaus amžiaus. Taigi, jam buvo apie trisdešimt, galbūt metais daugiau arba mažiau.

Jame kažkas yra, — galvojo ji. Labiausiai dėmesį patraukė vyro burna ir griežtai apkirpta juoda barzdelė, kurioje taip pat buvo matyti sidabrinųjų gijų. Ir tai buvo kažkas... labai pažįstama.

— Kodėl? — pasidomėjo ji. — Kuo tas medalionas toks ypatingas?

Nebent tuo, kad tokį subtilų papuošalą nešiojo grubus gyvulys. Ir dar tuo, kad ant medaliono buvo parašytas vardas *Mirjama*, o užpuolikas, tempdamasis ją į skersgatvį, sušnabždėjo į ausį: *Visos maldauja*.

Iš smalsumo jai pašurpo oda. O gal ir nuo suvokimo, kad Gideonas Reinoldsas tebespoksojo į ją taip, jog viduje kilo virpulis.

Deizei šitai nepatiko. *Tai — tik smalsumas. Nieko daugiau.*

Ir toliau taip galvok, jeigu tai padeda geriau jaustis, — sušnabždėjo klastingas vidinis balsas.

Taip. Būtent taip ir yra, — atsakė ji tvirtai, nes vidinį balsą reikėjo užgniaužti vos šiam pasigirdus. Kai ją apimdavo nerimas, tas pats balsas gundydavo „tik paragauti“. *Tiesiog dabar. Tik truputėlį paragauk. Alaus. Juk gurkšnis alaus tikrai nepakenks, tiesa? Mažas bokalas alaus?*

Ne. Ji sukando dantis. Užgniaužk balsą vos tik jam pasigirdus.

O tada suprato, kad Gideonas neatsakė į klausimą. Jis tebežiūrėjo į ją ir Deizė ėmė svarstyti, ar jos veido išraiška išdavė ką tik įvykusį trumpą vidinį dialogą.

— Taigi, — ėmė spausti ji, — kuo tas medalionas toks ypatingas?

Krenkstelėjimas privertė atsigręžti į tą pusę, kur kantriai laukdama sėdėjo Rafo partnerė Eirina.

— Deize, dabar užrašykime jūsų parodymus, — švelniai pasakė ji, ir Deizė pastebėjo, kaip Rafo akyse blykstelėjo dėkingumo kibirkštėlės. Akivaizdu, kad agentas Reinoldsas padarė klaidą.

Tad ji sutelkė dėmesį būtent į medalioną. Į jį gaubiančią paslaptį. Ir beveik pamiršo faktą, kad šįvakar vos neišsipildė baisiausias tėčio košmaras ir kad jis, vos tik viską sužinos, tikriausiai sės į artimiausią lėktuvą, skrendantį į Sakramentą. *Po velnių — fantastika!*

Deizė vos pastebimai linktelėjo ir vėl atsisėdo į savo vietą — ten, kur ant stalo stovėjo jos krepšys su saugiai įsitaisiusia Brute. Gerai įsiklausiusi galėjo girdėti tylų kalytės knarkimą. Tai ją nuramino.

Rafas ir Gideonas taip pat atsisėdo į savo vietas: Gideonas jai iš dešinės, o Rafas kitapus stalo. Eirina Ri tebesėdėjo jai iš kairės. Pareigūnė nepajudėjo iš vietos nuo tada, kai Rafas išėjo iš kambario pasakęs, kad turi paskambinti. Ko gero, jis skambino Gideonui Reinoldsui.

Dėl medaliono. Jausdama, kaip oda virpa nuo nervinės įtampos, ji įkišo ranką į krepšį ir švelniai paglostė Brutę, o tada iš vidinės kišenės išsitraukė nagų dildę.

— Skubios pagalbos skyriuje man nukirpo nagus, — pareiškė ji dildydama aštrius neseniai nukirptų nagų kamučius. To prireikė, nes prieš pasprukdama Deizė sugebėjo įdrėksti užpuolikui.

— Jie ataugo, — raminamu balsu pasakė Rafas.

— Nemanau, kad to noriu. Šįvakar man jie trukdė. Turiu omenyje savo nagus. Atlikau sąnario blokavimo veiksmą, bet nykščio nagas buvo per ilgas ir aš negalėjau išpausti piršto tiek giliai, kiek reikėtų išvesti užpuoliką iš rikiuotės. Galėjau mirti — ir tik dėl manikiūro bei pedikiūro, — kiek ironiškai pridūrė ji.

Reikėjo liautis kalbėti. Jos nervingumas darėsi pernelyg pastebimas. *Sutelk dėmesį į pasakojimą. Arba į Reinoldso veidą. Į bet ką, tik ne į prisiminimus apie jo rankas, spaudžiančias tavo gerklę.*

— Jūs atlikote sąnario blokavimo veiksmą? — atsargiai paklausė Gideonas. Iš veido išraiškos buvo aišku, kad abejoja.

Jų žvilgsniai susitiko, ir Deizė linktelėjo.

— Taip, aš tai padariau. Ar norėtumėte, kad pademonstruočiau?

Gideonas greitai papurtė galvą. Atrodė, jis nežino, ar ji kalba rimtai, ar juokauja.

— Ne. Nebūtina.

Kad sutramdytų šypsena, Rafas prikando lūpą.

— Tikrai nebūtina. Ji galėtų paguldyti ant menčių bet kurį iš mūsų. Tai tiesa, — pareiškė jis, kai Gideonas išmeigė nepatiklų žvilgsnį. — Kartą jau pademonstravo, kai aš suabejojau jos gebėjimais apsiginti. Nepasakyčiau, kad tai buvo būtina, Deize. — Tada surimtėjo ir paspaudė nuotolinio valdymo pultelį, kuriuo, kaip paaiškėjo, įjungė vaizdo įrašymo įrenginį. — Šiandien yra ketvirtadienis, vasario šešiolikta. Aš esu detektyvas Rafaelis Sokolovas. Su manimi yra detektyvė Eirina Ri, specialusis agentas Gideonas Reinoldsas ir Eleonora Merė Doson, dar vadinama Deize. Mes čia susirinkome įrašyti panelės Doson parodymus.

Deizė piktai dėbtelejo į Rafą. Ji nekenė savo tikrojo vardo ir jis tai žinojo.

— Ačiū tau už tai.

Rafo išraiška liko rimta, bet tamsių akių žvilgsnis sušvelnėjo.

— Kas nutiko šįvakar? — ramiu balsu paklausė jis.

Deizė trūkčiojamai įkvėpė.

— Nuo ko turėčiau pradėti?

— Kaip norite, — atsakė Eirina. — Jeigu reikės, kad pakartotumėte, mes pasakysime.

— Gerai.

Deizė numetė į šalį nagų dildę ir sunėrusi pirštus pasidėjo plaštakas ant stalo, bet po kelių minučių pasidavė. Kadangi nerimas viduje gniaužė vis stipriau, ji vieną ranką įkišo į krepšį ir ėmė glostyti minkštu kailiu apaugusias Brutės ausis. Deizė nebenorėjo dar kartą apie tai kalbėti.

— Mes su drauge Triša Hart išėjome iš bendruomenės centro ir patraukėme link užkandinės „Forty-Nine“. — Staiga ji atsigrėžė į Eiriną Ri. — Ar Triša saugiai grįžo namo?

— Taip, — patikino Eirina. — Aš pati ją palydėjau iki durų ir palaikiau, kol saugiai įėjo vidun.

— Ačiū, — sušnabždėjo Deizė.

Triša jautėsi giliai sukřesta. Skubios pagalbos skyriuje ji verkė kartu su Deize, kol atvažiavo Irina ir Karlas. Deizė primygtinai reikalavo, kad draugė važiuotų namo, nes ligoninė galėjo kelti grėsmę jos blaivybei.

Eirina nesiliovė šypsotis.

— Nėra už ką.

Deizė prisivertė tęsti — ji norėjo viską kuo greičiau baigti.

— Į tą užkandinę mudvi su Triša einame kiekvieną savaitę.

Ji trumpai žvilgtelėjo į kamerą, kabančią ant sienos. *Velniop ją*, — pagalvojo. Tada ištiesė pečius ir pakėlė smakrą.

— Ketvirtadienio vakarais mudvi lankomės anoniminių alkoholikų susirinkimuose.

Gideonas akys išsiplėtė, visgi jis ramiai sutiko Deizės žvilgsnį, kai ši be žodžių paragino atvirai išsakyti savo nuomonę. Vyras atsakė linktelėjimu, nuo kurio ji pajuto užplūstančią vidinę ramybę. Taip, to neturėtų būti, betgi tokia realybė.

— Eidama po kelių minučių pajutau, kad mane kažkas seka, — tęsė Deizė. — Man ėmė dilgčioti sprandą. — Ji gūžtelėjo. — Pagalvojau, jog tai — mano tėčio pasamdytas žmogus. Niekada nepagalvojau, kad kažkas iš tikrųjų galėtų mane persekioti.

Gideonas pakėlė antakius.

— Kodėl galvojate, kad jūsų tėtis kažką pasamdė jus sekti?

— Nes jis taip darė anksčiau, — nuoširdžiai atsakė ji. — Jis... nerimauja dėl manęs.

Deizė susimąstė, ar vertėjo taip atvirai viską pasakyti, visgi nusprendė, kad tai nesvarbu. Ji nusprendė nieko neslėpti, nes neturėjo ko gėdytis.

Mieloji, ir toliau kartok sau, kad tai padeda pasijusti geriau.

Mesk iš galvos tas nesąmones apie amžiną meilę.

— Tėtis nepastebėjo mano alkoholizmo požymių, kol sesuo neatkreipė į tai dėmesio. Tačiau tuo metu aš jau buvau smarkiai susiknisusi. — Ji vėl dirstelėjo į kamerą, tada nukreipė žvilgsnį į Rafą. — Ar galiu vartoti žodį „susiknisusi“?

Rafas nusišypsojo:

— Jeigu nori, gali.

— Tada gerai. Aš buvau susiknisusi. Turėjau keliauti į reabilitacijos kliniką. Nuo to laiko tėtis mane stebėjo kaip vanagas. Pasamdė mūsų rančos darbininką, kad sektų kiekvieną mano žingsnį. Anuomet jis taip elgėsi dėl to, kad mes slapstėmės.

Gideonas antakiai pakilo dar aukščiau. Kaktoje įsirėžė raukšlės.

— Slapstėtės? Kodėl?

Kodėl? Šis klausimas ją nuoširdžiai nustebino.

— Nejaugi jūs nežinote, agente Reynoldsai? — Ji pašnairavo į Rafą. — Maniau, kad tavo mama jam jau viską papasakojo. — Moteriškė jau kelis mėnesius bandė juodu suvesti.